

Estepé respon

Que els partits es guanyin les garrofes

Fabián Estapé

—La Sindicatura de Comptes de Catalunya ha demanat de poder fiscalitzar els comptes dels partits polítics i de les seves fundacions. Creieu que és una mesura democràtica necessària?

—No, perquè és per a completar i arrodonir el clima d'ofegament de la llibertat d'obtenir diners de gent anònima. Ara bé, no es tracta de copiar els afers de Fèlix Millet als partits. En el sistema de partits català, és evident que els dos grans xuclen calés de fora i, en canvi, hi ha tot de partits més petits que fan la viu-viu i res més, però no els arriba el broc gros d'aigua.

—Els partits han de poder rebre donacions?

—És clar, però amb transparència. En tot cas, l'estadística de qui cobra més és clara, CiU. Jo aposto pel model dels Estats Units, oblidant però, els milions de dòlars i centrant-nos en xifres més humils. Si s'han de guanyar les garrofes buscant suport econòmic empresarial i social, potser els seus discursos seran més potents i tot, perquè hauran de competir. I persones com el senyor Puigercócs no hauran de gastar diner públic en un estudi per saber per què no té una bona aura popular i si el *Polònia* el retrata malament.

I trobo encara més lamentable que la senyora consellera de Salut, Marina Geli, s'encarregui un estudi per esbrinar per què els nens no la tenen en alta consideració o ni tan sols la coneixen. Que tot això vagi a càrrec dels diners del poble em sembla abusiu, i això sí que ho ha de vigilar la Sindicatura.

—Sou partidari de les llistes obertes als partits?

—Com a mínim que siguin mig obertes, i que serveixi de prova. Si no es fa la prova, ens passarem unes quantes dècades més amb llistes tancades.

—Al PSC, Antoni Castells es mostra obert a parlar-ne, de llistes obertes, però José Montilla rebutja aquesta possibilitat. Què creieu que temen, els qui no volen llistes obertes?

—És una reacció instintiva i defensiva. Això mateix li passava a Pujol: si durant 23 anys va rebutjar la idea, per alguna cosa devia ser, no? Tots volen conservar la cadira, o us penseu que són rucs?

—Si hi hagués llistes obertes, canviaria molt l'estructura de funcionament dels partits actuals?

—Hi hauria una neteja a fons, amb aspiradora inclosa!

—Brussel·les ha donat un any més de treva a l'estat espanyol perquè rebaixi per sota el 3% el seu dèficit públic. Va en la bona línia, l'executiu espanyol?

—A Grècia ja li ha caigut un bon carxot, i donant un any de treva a l'estat espanyol ja es posen en alerta uns altres països. Sigui com sigui, Espanya no fa els deures, només hi ha gent que resa perquè hi hagi un miracle i els diners emergeixin de sota les pedres, que la desocupació no passi del 20%...

—Amb les ajudes a la banca no es redueix pas el dèficit a curt termini...

—No! Haurem d'augmentar el preu del pa per fer caixa pública. Tot plegat és un disbarat, i haurem de recordar que la darrera vegada el dèficit es va abaixar del 3% apujant impostos, reduint desgravacions... Tot depèn que el govern que hi hagi es posi com a primer deure reduir aquest dèficit. Si es va deixant, no ens en sortirem. Si em demanen el parer, jo els diria que vigilin, perquè anem a un PIB com Brussel·les i com Itàlia. I això és perillós.

Gemma Aguilera

L'entrellat

Toni Canyís

L'aposta francesa

Com més temps passa, més claridients apareixen algunes de les propostes que va fer Pasqual Maragall mentre era president. Una de les maragallades més sonades va ser que Catalunya participés en la francofonia. Vista en perspectiva, segurament fou també de les que més escarn i nerviosisme van suscitar en la *nomenklatura* espanyola. Enric Juliana deia a les pàgines de *La Vanguardia* que caldrà prendre's l'independentisme català de manera seriosa el dia que aparegui a Catalunya un partit pro-francès. Segons Juliana, una Catalunya independent es convertiria, de fet, en un protectorat francès. Una broma provocadora que amaga unes quantes constatacions: la dependència econòmica creixent de l'economia catalana respecte a França, els lligams humans entre tots dos territoris i la idea que, en el context europeu, per treure's del damunt la llosa estatal espanyola caldrà apropar-se al poder estatal francès, o almenys no tenir-lo contra. Hi ha exemples centroeuropeus que marquen el camí. La torre Agbar, a mans franceses, es lamentava la premsa fa uns dies. Però la compra d'Aigües de Barcelona per part de Suez és només l'últim exemple d'una estratègia empresarial que veu el Principat com l'extensió natural del seu mercat. Més de 500 companyies de capital francès són implantades aquí i, segons algunes estimacions, hi resideixen prop de 80.000 ciutadans francesos. Possiblement és la colònia francesa més nombrosa a l'exterior, exceptuant la de Londres. De la banda dels nostres interessos, no cal parlar del TGV, del Roine ni de la capitalitat mediterrània. Però, malgrat tot, tenim l'handicap que la cultura i la llengua franceses continuen essent residuals a les nostres aules. Caldrà obrir els ulls a l'evidència i recuperar l'estratègia Maragall, per simple realisme.

Periodista